

Lars Sundin mars 1996, Geneve. Rev. 1 april

Gossip

Jag går i kavaj och krokusen har redan stått i sin bästa blomning. Såg vitsippor lördagen 23 mars vid en promenad längs Rhône's högra strand, nedströms staden.

Jag träffade Bo Sjöberg på JTC-mötet. Vi snackade om "folk vi känner", och gamla tider. Vi kom fram till att nuförtiden händer ju ingenting. Tacka visste vi...

Det var intressant att höra Bosses något negativa syn på digital TV. Subventioneringen av mottagarna är något han kan hänga upp sin åsikt på. Jag erinrade mig svagt att kulturministern talat om något sådant stöd. Hans syn var ju inte originell men det var första gången jag stött på någon i verkligheten som var negativ. Vilket kanske säger mer om mitt begränsade kontaktnät.

Bernt Danielsson träffade jag också och han gav sin syn på TRAB:s omorganisation och på livet på TRAB i övrigt. Samt på Telias problem med att Minicall stör norsk räddningsradiokommunikation och nivån på PTS insats därvidlag.

Stötte i EBU-entrén samman med den dotter till förre radiochefen Olof Rydbeck som arbetar som tolk i Geneve. Hon skulle tolka vid ett EBU-möte om sport. Hon nämnde att faderns tillstånd varit sådant att det varit "bäst för honom att han fick dö".

På JTC-lunchen stod jag och talade med Ed Wilson då Krivo kommer fram och erinrar Ed om att han har en viktig uppgift inför WRC-97. Ed känner sig något orolig tills jag presenterar Ed för Krivo som trots Ed var Ken Hunt!

Ed berättade att vår gemensamme bekant George McKenzie hade gjort sig av med sitt piano. När han slutade (i förtid tror jag) fick han sin arbetsgivare IBA att kosta på honom pianolektioner. Han hade visst spelat piano i sin ungdom. Jag minns George från långt innan den tid han ledde EBU V2:s undergrupp för graphic data broadcasting och jag ledde den för non-graphic d:o. En titel som jag aldrig blev klok över vad den innefattade så det var tur att gruppen senare döptes om till V2 Spec (Specification). George hade en gång varit en nöjd ägare av en Volvo Amazon minns jag han berättade fast den förstås inte hette så i England utan Volvo 120. Vidare tog han ofta två steg i taget när han gick nedför trappor. Imponerande - han var inte någon utpräglad sportig typ.

Howard Jones berättade för mig att han arbetat under Phil Laven som är en man med bl a den värdefulla förmågan att kunna förmedla till programfolk vad ingenjörer menar och vice versa. Phil, som nu är "Controller, Engineering Policy", har varit på BBC Research Department men avancerat vidare utan att ha behövt vara sektionschef eller något motsvarande där.

Jag får säga att ETSI inte är helt imponerande och jag har känslan av att organisationen är i en kris. Man kan fövänta sig stora ändringar i dess organisation och arbetssätt. Jag överöses av ointressanta dokument medan intressanta sådana är svårare/dyrare att få tag i. Trots att man är en europeisk organisation lyder ETSI under fransk lag vilket hade vissa konsekvenser när IPR var som hetast eller om det nu var ETSI:s ansvar för "fel i standarden". Man har ofta förekommande möten på hög nivå och tjocka regelböcker med många fina termer som "standstill", enstegsgodkännandeprocessen UAP (Unified Approval Procedure, en term som CEN också har men med annan betydelse), tvåstegsprocessen NAP (Normal Approval Procedure, där PE, Public Enquiry, är det första steget och den andra är Formal Vote). Vidare termer som Work Item, Project Team samt obegripliga policy-dokument. Obegripligheten har väl att göra med ETSI:s kris. Men att inte markera dokumentnumret på sena dokument på ett snyggt sätt är mer oförklarligt; någon slags neuros kanske.

Det har sina sidor att skriva på ett icke-svenskt tangentbord på de PC:ar som ITU ställer till förfogande för mötesdeltagare. Och med inprogrammerad automaträttning, exempelvis blir "litet i" automatiskt "stort i".

(OK, jag kan ta bort detta men till förtret för efterkommande engelskskrivande.) Och citationstecknet stegar inte som hemmavid. För att inte tala om mailsystemet som manövreras med piltangenterna. Och där man ideligen erinras om att PINE är ett inregistrerat varumärke för Washington University. Och måste besvara idiotiskt formulerade frågor som "vill du verkligen lämna PINE?".

Skyltmålare Perriard på Rue de Valais har ett porträtt i skyltfönstret. Det tog mig många år att komma på att det säkert nog var Picassos porträtt och jag tyckte det var ett ganska skämtsamt sätt att tala om att här fanns en baddare till skyltmålare. Sedan tog det ytterligare ett antal år att se att Perriard själv är mycket lik Picasso. När jag berättade detta för Bosse S sade han att han alltid trott porträttet var av Perriard själv. Och när jag gick förbi sist och råkade kunna observera herr Perriard noga (han firade förra året 50 år i branschen förresten) får jag nog hålla med Bosse, ibland har han rätt i alla fall. Såvida nu inte Picasso egentligen inte dog som allmänt tros utan i verkligheten drog sig tillbaka från flärden och kändisskapet och kvinnorna och alla -ismerna för att i lugn och ro få måla riktiga plakat.

Banqua Portugesa Atlantico (förlåt min portugisiska) har nu avsevärt modifierat sitt varumärke och det är inte längre identiskt med en av svenska BPA:s logotyper men det finns fortfarande en visuell släktskap med BPA:s gamla logga.

På FN:s kafeteria fanns en skärmutställning om det schweiziska landskapets utveckling ur olika aspekter, bl a den visuella. En undersökning av den subjektiva upplevelsen av landskapsskönheten för ett antal olika landskapstyper redovisades. Jag kände igen mätmetodiken, bl a användes ett definierat betraktelseavstånd (6 ggr himmelens höjd). Dock var skalan 7-gradig och inte 5-gradig eftersom verkligen är åtminstone två steg vackrare än TV-bilden. Vid landskapstypen "sjölandskap" var definitionen för grad 1 "ser sjön", för grad 7 "sehr schön". Vill jag minnas...
